

Ensam jag gick wid en blomstrande häck
att sommarens seger och skönhet beståda;
ången war ljuflig, och purpurn så täck,
och njutning och hopp i dem båda.

Ambran sig gõt ifrån rosornas barm,
rubinen ur nybräckta falkarna lyste;
dagen war skön, och min känsla blef warm,
och bladen försåt icke hyste.

Häftig och blind jag utsträckte min hand;
men ack! huru blef hennes önskan ej dånad!
Rosen hon bröt; men dess hvar skade tand
fördröf henne blodig och sårad.

Så så en fjeril den sköna jag bröt,
och slågtade fram dess behag för att smaka;
varsamt han smekte och kyssde dess stöt,
och flög lika lycklig tillbaka.

Ack! hvarför gjorde jag icke som han?
Dess winge ej blöder, hans öga ej gråter:
dock war hans fröjd lika verklig och sann,
och ofta han än vänder åter.

Sådant är nöjet, försätlig och kort:
o spara det ännu, och njut flera gånger!
bryt ej dess rosor ifrån stenglarna bort:
du finner blott saknad och ånger!

Stockholm, Elmén och Granbergs Tryckeri, 1824.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Sommarsång.

Skön som ungdomen, naturen
ler i glad och festlig prast;
Flora, från Olympen buren,
re'n fring fälten sträckt sin makt;
fågeln wid sitt näste sitter
sjungande på lindens gren,
och wid stranden fisken spritter,
yr och glad i solens sken.

Viet der i blomsterdalen
suger blommans nektar opp,
och i lunden nektergalen
flagar, ack! förutan hopp;
här en idog myrflock vimlar,
der en fjeril swingar sig:
allt fring jord och haf och himlar
ler med tjugning emot mig.

Rosen uppå flickans kinder
blomstrar mera leende,
då hon uppå kullen binder
fransar åt sin älskare;
då hon, hånryckt, wid hans sida
njuter sommarens behag,
och på afstånd ser framstrida
deras lyckas gyllne dag.

Uppå kullen, uti lunden,
bredvid källans silfverrand,
i den svala aftenstunden,
uti middagssolens brand,
hviska endast lykar, löjen,
andas munterhet och lif,
äro dygdens rena njjen
sommarns enda tidsfördrif.

Rom, ur walsen, kom på tå,
yngling! smyg hit sakta.
Mosser-glas här fyllda stå,
sköna att betrakta.
Se, hwad Cupidoner der
doppa sina pilar.
Slynda, tag det främsta här,
medan dansen hwilar.

Wid en ring af skönheter
ställ dig tjust att dricka.
högt för alla Gratier,
sakta för din flicka.
Önåmd, ser hon af din min
dock ditt hjertas mening.
Dans och kärlek! säng och win!
himmelska förening!

Då ditt ögas perlor ner
ibland winets blandas;

står hon rodnande, och ler,
och för dig blott andas.
Hwad är alla njens sus
under ungdomsrasen,
mot ditt hjertas tysta rus
af det enda glaset?

Lärde med fåfång kunskap blänka,
tåra sitt lif med att grubbla och tänka.
Så är ej min wilja, mitt behag:
wara dum och bli gammal will jag.

Girige sig med mynt belasta,
råkna dukaterna, råkna och fasta.
Så är ej min wilja, mitt behag:
äta sjelf, bjuda andra will jag.

Wätte de tråna fritt wid statten,
gulna af farghet och twinsot och watten!
Så är ej min wilja, mitt behag:
ha godt win och god färg, det will jag.

Hjeltar, som efter äran trakta,
fika så gerna att medbröder slagta.
Det är ej min wilja, mitt behag:
dricka om ibland bröder will jag.
